

Automobilový slalom pod Korábem ve Kdyni

Po půl roce chození pěšky, ježdění na kole, létání a prodírání se běžným silničním provozem se mi opět minulý víkend podařilo posadit se za volant závodního auta a najet s ním pár ostrých kilometrů. Ostrých? Je paradoxní mluvit o ostré jízdě v případě auta, s nímž jsem najel pár kilometrů před téměř dvěma lety, a které se svou koncepcí a výkonovými charakteristikami nepodobá žádnému jinému vozu, s nímž jsem se od té doby svezl, ale snažil jsem se... :o) Tím vozem bylo Mitsubishi lancer EVO VI, jež jsme mohli před pár lety pravidelně, dnes již jen zřídka, vidat na tratích automobilových soutěží. Možností svezení pak automobilový slalom pod kdyňským Korábem.

Při několika posledních slalomech pod Korábem jsme byli zvyklí, že v sobotu se serpentýnami zařízlymi do svahu kopce proháněli licencovaní jezdci při mistrovském klání, v neděli pak na stejnou trať vyrazili při volném závodě amatéři. Tentokrát tomu bylo jinak. Sobotu si pro sebe zabal PAMK a vedl tudy historickou Vltavu. Oba slalomové závody pak bylo nutno vměstnat do jednoho dne. Na trati se tedy střetli v neděli amatéři s licencovanými jezdci a měli tak možnost porovnat své výkony se špičkou, která už dříve při volném závodě většinou byla na cestě domů.

Já jsem se na souboj s nimi pokoušel připravit co nejlépe. K dispozici jsem měl nejlepší vůz startovního pole, několik sad obutí pro různý povrch a dokonce zbyl čas i na krátké testování, kdy jsem si mohl trochu osahat, co bude vůz pode mnou dělat, až sešlápnu plynový pedál na podlahu.

S počasím jsem si hlavu nelámal. Na suchu bych lépe využil výkon vozu a méně se bál na brzdách, na mokru, kde se rozdíl v výkonu do určité míry smazávají, bych měl pak mít výhodu pohonu všech kol oproti hrabavým dvoukolkám. Nakonec vyšla druhá varianta. V sobotu, kdy jezdci Vltavy dojížděli do cíle poslední rychlostní zkoušky, se začal na okolí Kdyně snášet drobný déšť, který vytrval až do neděle a přes celý nedělní závod až do večera. Obul jsem tedy média a jel se klouzat.

Ve dvou seznamovacích jízdách jsem si trochu osahal chování auta na mokru. Podle dávkování plynu se měnil jeho charakter z nedotáčivého na přetáčivý a až do konce závodů se mi nepodařilo najít tu správnou polohu, abych projel zatáčkou jako po kolejkách. Kolem poledne jsem pak vyrazil do první ostré jízdy. Nejel jsem na doraz. S tím, jak jsem měl auto v ruce, jsem si to ani nemohl dovolit. Na mnoha místech jsem tak před zatáčkou brzdil dříve, než bylo třeba a v rychlých a technicky náročných pasážích raději zvolnil, abych zbytečně neriskoval poškození vozu na kluzké trati. Bez větších krizovek jsem tak dojel do cíle a po návratu do depa nervózně přešlapoval před vývěskou s výsledky. Konečně je přinesli. Po první jízdě mi patřilo 4. místo. Předemnou byli otec a syn Ušelové s R5 gt turbo a Dohnálek se saxem. Na prvního jsem ztrácel 1,3 sekundy. Byl jsem vcelku spokojen a do 2. jízdy plánoval trochu zrychlit a pokusit se těm přede mnou přiblížit.

1. se podařilo, 2. už ne. Sice jsem se ve druhé jízdě zlepšil o 2 desetinky, ostatní však o více než sekundu. Rázem mě tak přeskočil Rytíř se subaru a odsunul na 5. příčku. První dva, starší Ušela a Dohnálek už měli přede mnou příliš velký náskok a myšlenky na vítězství se tak nadobro rozplynuly. 3. a 4. místo však bylo doslova na dosah a já potřeboval v poslední jízdě zatáhnout. Soustředil jsem se na svůj výkon, pokoušel se dobržďovat do zatáček později a opravdu se mi má jízda zdála být pocitově rychlejší. Škoda, že mi to nevydrželo až do cíle. V předposlední levé zatáčce jsem přišlápl plyn trochu víc, než bylo třeba. Zadní část vozu mě začala předbíhat. Plně kontra, ale nic platné. Ve výjezdu ze zatáčky jsem se zastavil napříč silnice. Rychle zpátečku, metr couvnout a už pokračuju do cíle. Už nemá smysl riskovat. Poslední 2 zatáčky už prodávám. Čas se sice i s touto chybou s přehledem vešel do první desítky, ale já už vím, že v bitvě o desetinky v čelním umístění už mě tato jízda dopředu neposune a budu ji škrtat.

Závod tak končím jako pátý. Měl jsem sice ambice na umístění ještě o pár stupínků lepší, ale i tak jsem spokojen. Je to zatím nejlepší výsledek, kterého se mi podařilo na Korábu dosáhnout. Rychlé auto není pro dobrý výsledek všechno. Je třeba mít ho v ruce a mít dostatek zkušeností. Věřím, že jsem jich při těch třech ostrých jízdách do kopce zas pár získal.

Na dlouho se tentokrát neloučíme. Už tento víkend se opět zúčastníme závodu, pořádaného při srazu škodovek v Běšinech u Klatov. Akce se zúčastním jako předjezdec s kanárkovým mégane maxi, Martin se pak bude snažit obhájit se svou zelenou škodou jarní vítězství ve třídě a pokusí se o co nejlepší umístění v absolutním pořadí. Držte nám palce. Za SG Jan Šustr

